

אילן פיש / אגדה שהיתה באמת

השקט לא הפריע לו. ישב בודד באוסישקין, על יציעי הבטון הקרוב לגדות הירקון. עצם עיניו. מראות מטושטשים ותמונות בהירות יותר התערבבו לתוך סרט ארוך. רצועה בלתי נגמרת, בלתי נשכחת של תהילה,שכרון חושים קסום. והוא רצה להיות שם לנוע במרחבי הזמן האבוד, שיום קודם עמד מלכת.

עכשיו הוא מצטער שלא טרח לגזור, לאסוף, לשמור קטעי עיתונים מצהיבים, רק זכרונות שבעל פה נותרו. זכרונות יפים. חונקים את גרונו. מזג אוויר משוגע יש עכשיו בתחילת אפריל. ממש לא יציב, כמו הטלטלה שאחזה בו בחודשים האחרונים. והוא נזכר. מגיל 4 קשר עצמו חזק חזק לסמל המגל והפטישי עם האישי המתאגרף. 32 שנים רצופות,שבוע אחרי שבוע של כמות בלתי נתפסת של משחקים- ליגה, פלייאוף,גביע,גביע אירופה השונים. גם כמות גדולה של אימונים.

תמיד הניף ידים בגאווה. אם בשנים בהן ידע מה זו שמחת אליפות גואה וזכיות בגביע,ואם בשנים קשות, שהיו גם היו. אבל עכשיו הוא צוחק מזה עד כדי תסכול. פתאם המרדף המייגע והמעייף אחרי הצהוב המעצבן והמנוכר נראה לוקסוס שראוי להתגעגע אליו,וגרוע מכך להתגאות בו. פתאם המקום השני, הכמעט נצחי, שהפך שם נרדף ללווזריות,נהיה מקור לזכרונות מתוקים.

הרי מי היה מאמין, מי בכלל חשב שיכול לקרות הנורא מכל. תמיד האמין שימות בלי שתיחרט בליבו הצלקת האיומה. בלי שלחלוחית של תוגה תפלט דרך בין תווי פניו. זו היתה משאלת הילדות שלו. תמימה. אמיתית. עכשיו, פרץ הדמעות שוטף, ממליח את חולצתו –אדומה.

האגדה מתה. מתה האגדה, ולפחות היה זה מות נשיקה. אלא שמתה ביסורים. לא כמו באגדות. גססה בלהבים שנעצו בה חסרי רגש- כך הוא מאמין. מילא, חשב, אולי לפחות ילון אותה בדרכה האחרונה בכרכרות זהב, כיאה למלכה. אבל לא. עצם את עיניו. השקט סביב לא הפריע לו. כמה הוא אוהב את המקום הזה, המכוער, הלא נוח. אבל אין כמו בבית. כאן בילה בנעוריו את שעות אחה"צ בצפייה באימונים- במקום להכין את שעורי הבית. כאן עזב מיזוע עם הישבת הבאזר, והמתין בקוצר רוח למחזור הבא. מכאן חזר הביתה צרוד. עניין של קבע. ישב בודד על יציע האבן הקרוב לגדות הירקון. הפארקט ריק,חדרי ההלבשה מיותמים. הזימזום לא הרפה ממנו, החיזיונות לא עזבו אותו, האזין לקולות מן העבר, שמע את מאות האלפים, ואלו יותר, שהלכו אחר הקבוצה מראשיתה. האזין לנאמנים והמסורים. וכך הם הריעו דור ועוד דור ועוד דור- עירובב דורות של כמה עשורים השזורים בחמש אליפיות וארבעה גביעים. שתי הופעות בחצי גמר גביע קוראץ', ועוד אין ספור הישגים רגעיים. שמע אותם,את הקולות מהעבר. והלחש הפך למקהלה אדירה: "אל אל הפועל!". הקולות גברו,יד אחזה ביד, צעף נקישר לצעף, רצועה נמתחה לקו אדום רצוף, בלי סימן לנשך. אדום, אדום, אדום. עד שלא יכול היה לשאת את ההזיה. רטוב נכנס למכונית, התניע ונסע. בבית אשה ותינוק.כשיגדל יספר לו על אגדת הפועל תל –אביב. אגדה שהייתה באמת.

אביב לביא / היתה קבוצה כזאת?

שתי קבוצות נטולות כל מסורת בכדורסל הישראלי יכריעו מחרתיים את גורלה של קבוצה שלישית, שכל מה שהיה לה להציע בחודשיים האחרונים זה מסורת. מעולם לא קיבלנו המחשה מרוכזת כל –כך של המושג המופשט הזה,"מסורת". מה זה, לעזאזל, קבוצה עם מסורת? זו קבוצה שכבר היתה בקרשים , שהשחקנים שלה כבר השלימו עם הירידה, השלמה שהתבטאה בהפסד ביתי ב-35 הפרש לרעננה, אבל היה מי שבא והרים אותה מהרצפה: הקהל, ההיסטוריה, השם. אין היסטוריה, תשאלו, מרימה קבוצה מהרצפה- להיסטוריה אין ידיים. אבל ההיסטוריה יוצרת מחויבות. כמו קהל, רק פחות קולנית. השחקנים, שכבר נופפו בסמרטוט לבן, הבינו פתאם שיש להם אחריות. שהם נושאים על גבם עול. שהרבה אנשים מצפים מהם להתאושש, ולהחזיר מלחמה, שאגדות, חלומות, הצלחות וזיכרונות ממשחקים גדולים מחייבים אותם להמשיך את השושלת. 'אי אפשר לוותר סתם כך על העונה שאלף צעפים אדומים רודפים אחריו לכל משחק חוץ. אורי להב בא מחדרה, ויקי רווח ממכבי ודימטרי היל מהקולג', אבל איכשהו כולם נראים עכשיו כאילו הם אכלו מטרנה על הבלטות של אוסשקין הפתוח. שום שחקן של הרצליה לא נראה כמו הרצלייני. שום שחקן של גבעת שמואל לא נראה כאילו הוא גדל על ברכיהם של האחים האלפרון.

ככל שלקבוצה היש יותר מסורת, יש לה יותר אוהבים ושונאים. זה הרבה יותר טוב מלהיות קבוצה שאין לה אף אחד משניהם. מין ביתר ת"א שכזאת. העונה, לפרקים, בעיקר בתחילתה, היה נדמה שהפועל הופכת מהדורה אדומה של ביתר. מכביסטים אמרו: זה לא שאנחנו שונאים אותם, זה פשוט שכבר לא איכפת מהם. לא סופרים אותם, הם לא issue. בחודשים האחרונים הפועל הייתה מעניינת, ועוד איך. אפשר היא להיות בעדה או נגדה, אבל לא להשתעמם ממנה. אי אפשר להשתעמם מקבוצה שעורכת מסע הישרדות הירואי שמאות, ואחר כך אלפי אוהדים מסורים, מלווים אותה לכל פינה בארץ.

הפועל תל אביב, כמו כל מועדון ספורט שעשרות שנים מפוארות מאחוריו, הוא מושג שגדול מסכום חלקיו. סמליה המקורים מפוזרים ברחבי הארץ, אחד עובד למחייתו בריבאונד של הפועל אילת) מי שבכלל זוכר שבא בא משער הנגב), אחד התייאש מכדורסל ומוכר פוליסות ביטוח לתושבי גבעתיים. באוסשקין נשארו להחזיק את הגחלת שני אוהדים שרופים, אחד מאמן צעיר שאולי יעשה מחרתיים את עסקת חייו, ואחר עסקן כוחני, רב מהלכים ומניפולציות, שאיכשהו הפך בחצי שנה האחרונה מאויב העם לאהוב הקהל. בתהליך מסתורי שפעם עוד יצטרך להילמד בבתי הספר לתקשורת.

אני לא יודע מה יקרה מחרתיים באור יהודה, אם הרצליה תנצח תחת כל הלחץ הזה, מחיל לה להישאר. מאד יכול להיות שלהפועל תל אביב, שבנתה הרכב הפוך, החליפה מאמן וחצי קבוצה והתחילה להלחם על חייה רק לפני חודשיים וחצי, פחות "מגיע". אבל אם זה יקרה, יהיה קשה לשמוח. לאוהדי הפועל תהיה סיבה טובה להזיל דמעה, לאוהדי מכבי, הלך הדרבי. ומי שסתם חרד לגורל הכדורסל הישראלי, נותר רק לקוות שהמסורת –ממש כמו בכדורגל –תחלץ את הפועל גם מהצרה הזאת,תחזיר אותה לחיים גם אחרי עונה היסטורית בליגה השנייה, תנמע ממנה לשקוע למצולות. שם. על קרקעית הים, מתנהלת לה שנים רבות הליגה שאין ממנה עלייה, ליגת האימפריות האבודות של הכדורסל הישראלי, עם הפועל רמת גן, הפועל ומכבי חיפה, גבת יגור, אליצור נתניה, ועוד היד נטויה.

* הרוח שנשבה השנה ביציעי אוסשקין מזכירה מה שבדר"כ קורה כאן במלחמות. מה שאולי יקרה לנו במלחמה הבאה(זו הקרבה ובאה) התגייסות טוטאלית לטובת המדינה, שבימים כתיקונם כולם אוהבים לשנוא ולקטר עליה. יכול להיות. האפשרות השנייה בעת משבר,אגב, היא התפוררות והינפצות לכל עבר. במקרה הזה, אל תהיו בטוחים שהמדינה תלך בעקבות הפועל.

ארז גבר / שירת הברבור

הרומן שלי עם הפועל כדורסל התחיל אי שם באמצע/שלהי שנות ה-80, משחק פרידה לג'ינג'י האגדי מייק לארגי נגד נבחרת ישראל. ההכנסות כך, הובטח, קודש לשחקן, שבהפועל כמו בהפועל זה אומר שמייק רודף אחר הכסף עד עצם היום הזה... במשחק עצמו (כמו שבזוודאי כבר ניחשתם) הפסדנו, אבל אני ממרום גילי הצעיר התאהבתי מיד באווירת המשפחה וקסמי האולם. פגשתי ביציע את "שמנת" ושירי המקסימים, התאומים הג'ינג'יים וכמובן סאלח המיתולוגי.

על הפרקט התוודעתי לג' ונתן דלזל וקרל איימוס אחר"כ (לא לפי הסדר) התאהבתי בדניס וויליאמס ,קייט בנט, דאג לי והגנרל הסרבי דובראש , ידעתי גם את דרק המיליטון השריף דייד ת'רקדיל ברוק סטפי ודיוד הנדרסון.

אבל מעל הכל אצלי בלב היה הבחור בגופייה מספר ה-14 האדומה כן,כן, האיש שגדל על מרצפות המגרש הפתוח והיה שם נרדף ללווזריות עשה לי את זה. מאז ועד היום ידענו מעט מאד רגעי נחת "בגיא צלמוות הולכיני"; סלחנו על החיבור ל"בירה מכבי", הבגייה של פרישמן במעברו לחולון התבוסות ביד אליהו, עוד לא סלחתי וכנראה שלא אסלח לעולם' על הפספוס האליפות מול גליל (טרואמת "בית שאן" משחק ילדים מול זה).

אבל אוסשקין תמיד היה שם לחפות ולהשכיח את הכל – הבית השני. ועכשיו כשהשעון הביולוגי מתקתק הכרס טופחת והשיער נושר גם הנאיביות נעלמה והמחשבות נודדות מחפש למי להעביר את המפתחות ולא תמיד מוצא כך מוצא עצמי מנסח מכתבים להנהלה, מרסס גרפיטי בשעות לילה, משתתף במשט מחאה ועכשיו הגיליון הנוכחי. הפועל בלי אוסשקין תהא שירת הברבור שלי, כל היסודות אותם ינקתי ועליהם התחנכתי תחומים בין ארבע קירות הבטון הללו.

אז בקשה קטנה לכל אחד מכם והלב האדום שמבעבע בתוכם שכל אחד בחלקת האלוהים הקטנה שלו יעשה מעשה מי על ידי שליחת מייל

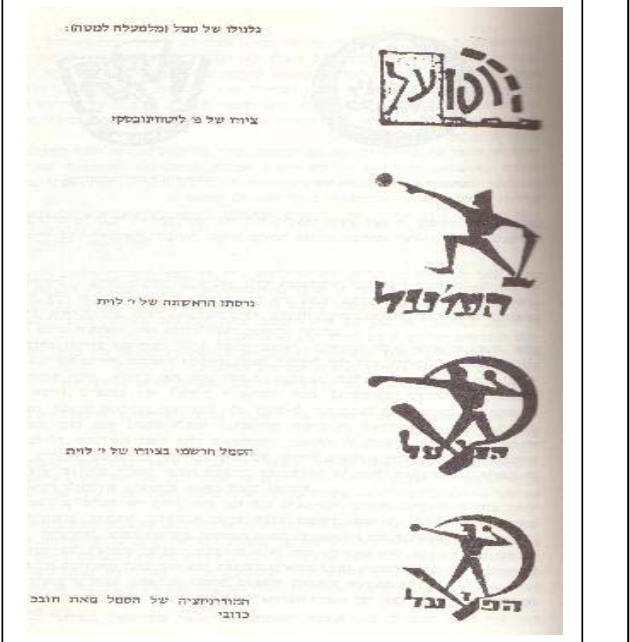
מהמשרד, האחר יתעלה ויכתוב מכתב, שלישי ירים טלפון רביעי

יגיע להפגנה אולי נוכל לבטל את רוע הגזירה.אל נא תעקור נטוע!

לקראת הדרבי / גורקי

הפועל תל אביב מתייצבת לדרבי השלישי העונה מזווית ראיה שבתקופה החולפת הפכה למוקצה מחמת מיאוס מהזכרון הקולקטיבי של כולנו – המנצחת הדרבי החולף. אותו דלק נקמה שפעפע בוורידים של כולנו בכל אחד מהדרבים שהתרגשו ובאו אחרי מפלת ה-1:0 ברמת גן בעונת 2002/3 הגיע סוף סוף לזיקוק טבעי ואת התוצר יכולנו להרגיש כולנו בכל אחד משלושת רגעי האושר הבלתי סופיים בדרבי החולף. אך עכשיו, כשהשאיפה היא ליצור רצף ולא לשבור רצף, אפשר להרגיש את כך הרגל הירודת מדוושת הגז. אפשר לכמת את מספר החלקיקים המרכיבים את תחושת המרגוע הנעימה של הסייסטה המפנקת והאהובה על כל אדם שיודע כי סיים את המטלה ומעתה ראשו שקט לבילויים ולתחביבים. בשלושת המשחקים שחלפו מאז הדרבי הקסום של אמצע פברואר השיגה הפועל תל אביב שלוש תוצאות תיקו, פעם אחת משווה בסיום דרמטי, פעם אחת סופגת בסיום שעוררייתי, ובתווך נראים השחקנים כמי שכפאם שד, וככאלו שבמקום להשתמש באירועי הדרבי כמקפצה להמלטות ממלתעות התחתית, הצליחו להתרסק בתנופה בקרקעית הבריכה. החדשות הטובות יותר עבור אוהדי הפועל תל אביב בעקבות אירועי השבוע החולף הוא בכך שאין חדשות. שיעך, שבצורה סטריאטיפית מקוטלג בעיתונות הספורט בחוגי המקורבים והרכלנים כככיון, מוטיבטור ותו לא, סתם את הפה לספקנים ומעבר לריצה אחוזת אמוק לשופט, ברגע רווי אקסטזח, החליט להשאיר את העבר מאוחר ולהכין את הקבוצה בראש כמה שיותר שקט לקראת הדרבי. מן הצד השני עסוקה היריבה העירונית בסגירה הפה של אלעד בופלד בעזרת 5 שטרות של מאה דולר, בחתימה, בהתרה, ושוב בחתימת הסכמי שלום עם הפלגים הנצים במחנות האוהדים – אך כל בר דעת יודע כי מדובר בהסחת דעת מכוונת וזולה מן המתרחש מתחת לפני השטח; בבונקר של לוני מתחת לקריית שלום כבר פזרות מפות הסגירה האלכסונית של הפועל, בדלי סיגריות מפזרים ריחות עכורים באוויר, וניר קלינגר ושאר מרעין בשין מתכננים את הנקמה. לו היינו רכיכות צהובות, העוזבות את היציע באזור הדקה ה70, וודאי היינו מקימים קול זעקה למען יוחזרו שני הסיבובים לליגת העל לפני שיהיה מאוחר מדי. אך מעצם היותנו לוחמים אדומים, נושאי דגל האופוזיציה והחלופה, נאמר רק: יאללהפועלמלחמה!

באסטרה

פנזין אוהדי הפועל ת"א

19.3.2005

גיליון 13

הפועל במונדיאל / א. אברם

בסאגת הספורטאים הצעירים מספר אבנר כרמלי על משחק כדורגל בין אנגליה לסקוטלנד. הסקוטים עלו ליתרון מוקדם, הג'נטלמנים האנגלים ביציעים מחאו כפיים בנימוס. 2:0, הג'נטלמנים האנגלים עדיין מוחאים כפיים, עדיין בנימוס. כאשר הסקוטים עלו ליתרון של שלושה שערים, הלכו הנימוסים, השתחרר הסעיף, הג'נטלמנים האנגלים החלו צועקים, מקללים ומעודדים את נבחרתם בכל כוחם. כשרוח חדשה בגבם התעוררה נבחרתם וחזרה לנצחון 4:3. מסיפור זה ניתן ללמוד שהאדון כרמלי אולי היה פרוזאי מחונן, אלא שידועותיו בכדורגל בכלל, ואפיון קהלים בפרט, לקו בחסר.

אומרים שאומנות מחקה מציאות, אבל לפעמים, זה עובד גם בכיוון ההפוך. נעבור כשלושים שנה לעתיד, ומעולם הבדיה לקרקע המציאות, טוב לא בדיוק לקרקע, יותר נכון כמה מטרים מתחת לקרקע המציאות, במקלט של קיבוץ בצפון הלא רחוק; השנה – 1990, האירוע – אליפות העולם בכדורגל, המונדיאל. באותו מקלט, שנועד להגן עלינו מתותחי הלגיון והוסב לפאב, התקבץ קהל קטן כדי לצפות במשחק בין נבחרות קמרון ואנגליה: קיבוצניקים, מתנדבים ומתנדבות, נתיני ונתינות הוד מלכותה. אבל רגע לפני שאנחנו מתרווחים בכסא וצופים במשחק, הרשו לי עיקוף קטן, דקה מזמנכם, קצת רקע על הבחורה שיושבת בפינה מאחור בשקט, מתנדבת אנגליה לא טיפוסית, אשר הייתה ידועה יותר בתור "הדוקצ'ית". הדוקצ'ית, להבדיל מעמיתותיה, לא הגיעה לארץ הקודש בשביל טיול זול וסיכוי למצוא סטוץ עם איזה פרא אציל. היא, כנראה אחרי שצפתה ב"אקסודוס" יותר מדי פעמים, עוסקמה מרעיון מדינת היהודים. בטוילים שארגנו מהקייבוץ, בשעה שרוב חבריה היו עוסקים בלהתמסטל בשיחים, היא גמעה בצמאון אחי ספורי המורשת והגבורה. חבריה נסעו לים ולמועדונים בחיפה, היא הלכה להצטלם עם משוריינים בתל פאחר.

וכך ישבה לה הדוקצ'ית מאחור, לא ממש מנודה, אבל לא בדיוק מקובלת, בחליפתה המהודרת, שואפת מעדנות ממקטרתה. אנחנו, שישבנו קרובים לטלוויזיית הסילורה המיושנת, לא נתנו את דעתנו אליה, היינו שיכורים מבירה וודקה זול, במוחנו עדיין טרי הנצחון הדרמטי על בלגיה, מולנו נבחרת קמרון הבלתי מאיימת בעליל, הסינדרלה, האהובת השדרים; לא ציפינו לבעיות מיוחדות. ואכן, גול מוקדם של דייויד פלאט העלה את האריות ליתרון, והעביר אותנו לשתיה מתוגברת ולספקולציות לגבי חצי הגמר הממשמש ובא מול המכונה הגרמנית. שאננים ובטוחים ביינו, אפילו כאשר כניסתו של רוז'ה מילה הביאה לתנופה במשחק הקמרוני, אפילו כאשר נפסק פנדל לזכותם, ואפילו שהם כבשו והשוו את התוצאה. רוחנו לא נפלה, "גול מקרי", אמרנו, "אין תיקו ברבע הגמר" הוספנו בשחצנות, גג פלאט יביא גול נצחון בדקת הסיום. ואז נכנס אקקה, ובנגיעה הראשונה שלו בכדור העלה את הירוקים 1:2. אני זוכר את יורם ארבל צורח, אני זוכר את עצמי אווזח את הראש, אני זוכר שקט מוזר. נראנו אובדי עצות, גם במקלט וגם על המגרש. הדקות נקפו, הראש התחיל להסתובב, הרגשת בחילה החלה לעלות בגרוני, האם כך המונדיאל מסתיים? לא בפיצוץ אלא ביבבה?

כשנתרו כעשר דקות לסיום המשחק, בעודי בוהה בטלוויזיה בחוסר אמון, פתאום, מזווית העין, מעבר לכתפי אני רואה סיגרית נובלס בוערת מתעופפת לעבר המרקע. קול מרעים עלה מאחור, באנגלית אוקספורדית, סמכותית, רועמת ונטולת פאניקה (בליל השטנה לא עבר את הצנזורה הסמכותית של הפנזין). כולנו הסתובבנו לאחור, רק כדי לראות את הדוקצ'ית עומדת על כיסא . באותן דקות היא לא נראתה כמו דוקצ'ית כלל. מיד היא צרחה לעברנו: what the hell are you lookin at? The game is over there! כטירונים מבוהלים החזרנו את מבטנו למסך, מאחורינו יכולנו לשמוע אותה פוצחת בשירה, כולנו הצטרפנו, תחילה מהוססים, עדיין בהלם, אך עם הזמן בהתלהבות גוברת והולכת. אני יודע שזה נשמע מטורף, אבל אני מוכן להישבע שראיתי את ליניקר, גסקוויין, וודל ושות' מרימים את ראשם, כמו מאזינים לקול מהשמיים, ומתחילים לרוץ ולהלחם. הייתי רוצה להאמין שאיך שהוא, בניגוד לכל חוקי הפיזיקה, השירה של הדוקצ'ית עברה את קירות הבטון של המקלט, נישאה מעבר לארצנו הקטנה מעבר ליד, עד לשחקנים בלבן בנאפולי (וכמובן גם עד לשופט המקסיקני שנתן לנו שני פנדלים ואת הכרטיס לחצי הגמר). רציתי לנצל את הבמה הזו על מנת לקרוא לדוקצ'ים והדוקצ'יות שלנו, אתם שיושבים במקומות המוגנים מגשם, בשערים שאפשר לראות מהם אם היה נבדל – קומו ועודו. אני לא מבקר אתכם חלילה, איש איש וסגנון אהדתו, אבל היום, היום הסקוטים מובילים 3:0, עכשיו זה 2:1 לקמרון, אנחנו צריכים אתכם. פשטו את חליפות הטוויד, זרקו את כובעי הצילינדר, שיברו את המונקולים, קומו מהכסא – ויאללהפועלמלחמה!!!

זעם ותהילה / מתוסכלת אדומה

הדקה ה-90 כמה קלישאות נחוצות בכדי להסביר את שהתרחש באיצטדיון האורווה ביום ב' ? רצף בלתי נסבל של צירופי מקרים ארוכים (הבטריה של הזמזם?)! התאחדו בכדי להדגיש את מה שהיה ידוע עוד בדרך לפתח תקווה: כל האמת על הטרגדיה שכרוכה בהיותה אוהדת הפועל תל אביב. אז נכון, ישנם רגעי אושר קטנים (הגולים של גילי, רמת עמידר, הפנדלים בדאבל והגול של סרגיי בקפריסין ועוד...) אבל בחשבון מצטבר, מתברר ששער השיוויון של הילד השנוא של אריק איזיקוביץ', הוא האח הנוסף שנולד למשפחת האכזבות הגדולה שמעיבה ומתיימרת מעל רגעי האושר. לצערי שוב מתברר שרגעי התסכול והזעם רבים מרגעי התהילה. עד מתי?

קוטף הכותנה - כשירו כן הוא. מצד אחד, קשה שלא לחבב את הטנק האדיר הזה שהפגיע בולפוסונו לפני כשנה וחצי. אך כמו בשירו המצוין של יחיאל מוהר (אביו של אוהד מפואר בפני עצמו) מדובר בטנק רתום לפרד, והרי זו מכונה אחת! הגוף הוא הטנק והראש הוא של פרד. ולי, העומדת בפתח היציע ומתמוגגת נוכח מימדי האדירים של הניגרי החביב (וחוטאת בפנטזיות קדמוניות ודעות קדומות לגבי האפשרויות הנובעות מצבע עורו) נותר רק לקוות שאת מה שהחסיר ממני בפתח תקווה, ידאג למלא בכך דשא אחר, כי אחרת, כל הסנטימנטים (לכל הסנטימנטים) ייעלמו כלא היו זיטו הנחמד ייזכר בנשימה אחת עם קינגסטון הרקדן.

לתפארת מדינת ישראל - שוב חוזרת הנבחרת ושוב חוזרים כל הנודניקים לשאול אותי איך זה שלמרות אהדתי הבלתי נגמרת לכדורגל, אני לא בעניין של הנבחרת. אז אני לא נגד הנבחרת פשוט זה לא כל כך חשוב לי. מלבד זה שאני נגד שליחה של שחקנים של הפועל (הם נפצעים בנבחרת ומחסימים אימונים), אני גם זוכרת את כל השערוריות שקשורות לסגל השחקנים, מפרשת קובלנץ ועד נערות הליווי, מברקוביץ ונילסן (תעשו לו כן עם הראש') ועד קלינגר ושרף (הסרט).

אז בסופו של יום וקמפיין כושל, איך אפשר להיות בעד הנבחרת? אני לא אהיה עצובה אם ינצחו, אני לא אהיה שמחה אם יפסידו, זה פשוט לא מעניין. גם ככה החיים בלאהוד את הפועל לא קלים.

עוד פעם דרבי - עוד לא נדמו ההדים מהדרבי הקודם וכבר נערכים לדרבי הבא. שוב נכתת רגלינו למקום הקבוע ובברכיים רועדות ובעזרת חפיסת סיגריות, נקצוץ ציפורניים עד זוב דם. ועד לשריקת הפתיחה, אשא עיני אל ההרים, אחד אפס קטן, אחד אפס קטן, אחד אפס קטן.. מאין יבוא עזרי?

משפט לסיכום: אילו לא רצו לקוון והיו חוזרים לעמדות בסיס, היו חוזרים לעמדות בסיס-דיימו.

חסמבה / אליניב ברחש

בשנים האחרונות ההגעה ל-"בלומפילד" משולה לקפיצה בזמן לסיפור של אניד בלייטון או של יגאל מוסינזון ז"ל. אם להחליף את השמות והמקומות זה בהחלט מריח כמו חסמבה שנות ה-2000 (מקדונלדס שדרות ירושלים בתפקיד המערה החשמלית). דרבי אנחנו מפסיקים להיות אוהדים ומצטרפים לחבורה סודית, מיליטנטית ורדיקלית. "ההוא רץ לשם, אלוה ברחו לפה, ההם תפסו את ההוא". לא ברור מי זה ירון זהבי ובוודאי מי זאת תמר. מועמד לתימני דווקא יש לי. אולי מתרכזים במכות או יותר בדיבור על מכות וה"תכנונים" כי כדורגל הרי אין.

ידוע לכל במאי סרט שאפשר להכניס קצת ציצים וקצת דם כדי לשמור על המתח, אבל אם אין עלילה זה לא יעזור. סרט אין. כשמה שמחה לך בשנים האחרונות על הדשא זה 2 קבוצות שאין הרבה קשר בינן לכדורגל, זה פתרון לא רע. האימאג' הכי חזק שיש לי בראש מהדרבים של שנות ה-2000 זה השער של העיתון אחרי ה-1 של אוסטרץ'. תמונה נדירה באיכותה, ומדהימה בסמליות שלה, של גדי ברומר שוכב על הדשא ומביט במילאן עוקף אותו בדרך אל השער. זה היה סמל להפועל המתחדשת מול סמל גוסס של המועדון החולה מעבר לכביש.

היום, היום אנחנו נתלים בתחליף לעת מצוא, ששוכב עכשיו בבדיקה בארובות העין (למה תמיד הפציעות שלנו כאלה? דורבן, אבעבועות רוח), ומתקשים למצוא אל מי נרים עינינו בתקווה, אם התרחיש הצפוי של "אחד אפס אלי ביטון" או חלילה אדוארדו יחזור, ושוב הדקה השמונים תגיע ולא נדע מה לעשות. כלומר, אם מנצחים אז הכל מתבלש על כל תיאוריה. שי זה סמל לחמש שנים, שמעון זה באנקר, טל חן עולה לשחק עם פרוטזה, אסי נתן עונה "חלומית", יוסי השתיק את כולם, כנפו זה מניה בטוחה ורומן זה סרגיי. אבל אם לא נוביל? מי יביא את הגול? מי יביא את המצב? ירון זהבי, מנשה התימני, תמר היפה ושאר נערי חסמבה, הם, ורק הם, כלומר אנחנו, האוהדים, הקהל. קצת בורגני, קצת מיואש, שבע הצלחות כשילונות. מפורד אך לעיתים מצליח להתאחד. ביום כזה אין זמן לשטויות. לשיר. לצעוק. להשתגע. להרעיד את הבטון. להרוס את מיתרי הקול. לא חשוב ההנהלה ולא חשוב הקונגולזים ולא חשוב פיני או שייע ולא חשוב אם יביאו את הולצמן בקיץ (הסוכן שלו יושב בשער שניים כל משחק). קודם כל לנצח. אחר כך כל השאר.

זמן להצגת כוונות / חיים יצחקי

בקיץ 2003 לקחה ההנהלה החלטה גורלית שפירקה קבוצה שהגיעה עונה לפני כן לרבע גמר גביע אופ"א. שבעה מכוכביה הישראלים של הקבוצה שוחררו והתפזרו בין אשדוד לסנטנדר. אם היה שם איזשהו מהלך מתוכנן אפשר כבר לומר בוודאות שההמלך נכשל. ההחלטה ההיא התקבלה אחרי עונה אותה סיימנו במקום השלישי, מרחק שתי נקודות מאלופות, במה שנראה בשעתו ככשולן גדול. איפה הכשלונות ההם ואיפה אנחנו היום?! (לשם הבנת הפרופרציות: דקה לסיום העונה ההיא התבוננו כולנו, בעיניים שטופות דמעות של צער, באביב אלחדד סוגר שישיה לזכות הפועל בכפר סבא). יוסי ואסי חזרו בינתיים הביתה, אלא שהם יהיו הראשונים להודות, עם כל האהבה הרבה כלפיהם, שאינם עוד הכוכבים שהיו. גם יגאל מתקשה לשחזר את היכולת שהביאה אותו להרכב הנבחרת בה נפצע ואיבד מכושרו. נשארנו עם שביט בן ה-33 (ועדיין השוער הטוב בישראל) ועם שמעון. שמעון הוא קפטן ושמעון הוא סמל ושמעון הוא גם השחקן המשפיר של העונה האיומה הזו. כשתסתיים העונה יהיה שמעון בן 27 ותיוותר לו עוד עונה אחת במועדון בטרם יסתיים חוזהו. סלים טועמה, שמתהלך בימים אלו מובטל מכדורגל, יהיה בסוף העונה כבן 25. לפני כחודשיים, עת נפתח, וכעבור חודש נסגר, חלון ההעברות האחרון לעונה זו, היה מצבה של הקבוצה קרוב לאנוש. אז ניסינו, אוהדי הקבוצה, לדרבן את הבעלים להשקיע כסף בחיזוק. בדיוק כשהנסיין כשל הופיעה, משום מקום, סדרת הישגים שהעלתה את הקבוצה מעל הקו האדום. גם אם תובטח לבסוף ההשארות (והעניין רחוק מלהיות גמור) אסור שהלקח שילמד הנוכח כי יש לחדול ממעשים לבנות על המזל. אינני יודע אם הבעלים הנוכחיים ישארו במועדון גם בעונה הבאה, אך אם כן, עכשיו, בדיוק עכשיו, זה הזמן בו נדרש מהם לעשות מעשה. פניה, כבר מחר, לשמעון גרשון – קפטן, סמל, והבלם הישראלי הטוב בליגה – והצעה להארכת חוזהו בשנתיים נוספות, בתוספת פניה ללוחזים עם הצעת פתיחה למו"מ שבסופו יחזור טועמה – עוד כוכב שהוא גם סמל – למדים האדומים, יהוו הצהרת כוונות. הצהרה שמשמעה – הפועל חוזרת, כבר בעונה הבאה, להיות כוח מוביל בכדורגל הישראלי. זו תהיה הצהרה שמשמעה כי אפילו אם התסבוכת אליה נקלענו השנה תסתיים בליגה הלאומית, הרי שהפועל מתכוונת לטייל בה עונה לא קשורה אחת בדרכה לצמרת. קפיאה על השמרים תוליד, במקרה הטוב, עונת מרכז טבלה בליגת העל. במקרה הרע זו תהיה עונת מלחמה איומה בליגה הלאומית.

אמאל'ה / רונן מלחן

בשלב שאתם קוראים את זה (ותודה לשניים שטורחים), שלב א' תם. טקס של שנים. תמיד חוזר על עצמו. לילה בלי שינה. אחריו הלוח"ז כבר קבוע.

7:00 – קפה, עיתון, פיח של אוטובוסים ומצלרית שלא מחייכת בשעות הלילה. 9:00 – קפה, בלי עיתון, הפורום מתחיל להתעורר. גם העצבים. 11:00 – טלפונים. כל העולם ואשתו רוקדים לי על הכבד.

12:00-18:00 – גם הכבד רוקד. האלכוהול יוצא מהארון. וויסקי, עארק, אוזו, וודקה. עם קרח. בלי קרח. עוד סיגריה. עוד כוסית. אני מתחיל להתעורר. הבטן מתחילה לכאוב. לחץ בחזה. המחשב מהבהב קליפים קצרים ואדומים של ימים שכבר שכחתי. סיבובים בלתי פוסקים ברחוב למטה. אוויר. חייב אוויר. יום טוב מהסביח מכניס אותי ללחץ. צ'אפי מההמבורגר מכניס אותי לעצבים. אין משהו אחר ברחוב היום. רק דרבי. כסף, נשים, התנתקות, התחברות. הכל נעלם. נגוז. התפוגג. עכשיו זה רק אנחנו והם. אדום וצהוב. בית ברנר ומצודת זאב. ני חוזר לדירה. קורא שוב את דף האמצע מהדאבל, שתלוי לי במטבח. מתיישב. הרגל קופצת. כל שריר בגוף מתוח. הולך להרצל לשתות עוד קפה, אולי כמה משחקים של שש-בש, לנסות לשכוח. זה לא עוזר, אני בורח ממנו שוב. תופס מונית ועף לבלומפילד. עוד שעתים וחצי. שיחות אקראיות. איזה סוג של דמעות יהיו לשייע בסיום המשחק? האם זיטו ימשיך לטפל בכדור בעדינות של פיל שמשחק קלאס? איזה יום מכבי יתפסו? איזה יום שביט יתפסו? שום דבר לא יכול להפיג או להפחית את הפחד. אני אמשיך לפחד ממכבי גם אם הם ישחקו בליגה השלישית. גם אם אנטבי לא יתחרה עם מוכר הבייגלה בכמות החורים שהוא מייצר. ה טבוע בי עמוק מדי. זה קרוב מדי. סיימו לקרוא, שלב ב' מתחיל. הם עולים.

מעודד צבעים

מרכז הצבע הגדול במדינה

רח' הכשרת הישוב 10 א.ת. חדש ראשל"צ, בית גירון 2000. טל. 03-9626746 פקס: 03-9523116